

קִוְנֶטֶרֶס

פָּקֹד הַפְּשָׁמָה

יגלה נוראות נפלאות לכל בר ישראל איך שיכول
لتakin את נשמה, ולהרביקה באין סוף ברוך הוא,
ויבnis התהווות עצומה בלב כל בר ישראל, איך
שלא יפל בשום יאוש, אפלו שבר עבר מה
שעבר, כי תמיד יכולים לשוב אליו יתברך.

*

בְּנֵי וּמִיסְדֵּן עַל־פִּי דָּבָרִי

רְבָנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹור הַגָּנוּ וְהַצְפּוֹן
בְּנֵצִינָא קָדִישָׁא עַלְאהָ, אֲדוֹנוּנוּ, מָוִינוּ וְרְבָנוּ
רַבִּי נְחָמָן מִבְּרָסֶלֶב, זִכְוֹתוֹ יָגֵן עַלְינוּ.

וְעַל־פִּי דָּבָרִי תַּלְמִידָיו, מָוִינוּ
הַקָּדוֹשׁ, אֹור נִפְלָא, אֲשֶׁר בֶּל רֵז לֹא אָנִים לֵיה
רַבִּי נְתָן מִבְּרָסֶלֶב, זִכְוֹתוֹ יָגֵן עַלְינוּ,
וּמְשַׁלֵּב בְּפִסְקוּי תֹּרַה, נְבִיאִים, פָּתּוּבִים וּמְאַמְרִי
חֶבְמִינוּ הַקָּדוֹשִׁים מִגְּמָרָא וּמִדְרָשִׁים וּזְהָר הַקָּדוֹשׁ.

*

הַוָּבָא לְדִפּוֹס עַל־יְדֵי

חַסִּידִי בְּרָסֶלֶב

עִיה"ק יְרוֹשָׁלָם תּוּבָב"א

מזהרָא"ש נ"י אמר, אשר אין עוד
תקון הנשמה במו מי שמקנים תמיד
בדעתו אמתת מציאותו יתברך, כי
המאמין האמתי בו יתברך, זוכה
להגיע אל שלמות תקון נשמהו.
(אמריך-מוחרא"ש, חלק ב', סימן תקפא)

קונטְרָס

תקון הנשמה

.א.

אֲרִיךְ שַׁתְּדֹעַ, אֲהוֹבֵי, בְּנֵי הַיקָּר, כִּי נְשָׁמָתוֹ שֶׁל
הָאָדָם נִאָצֶלֶת מֵאַין סָוף בְּרוּךְ הוּא, וְהִיא חָלָק
אֱלֹהָה מִמְעַל מִמְשָׁ, וּמִתְלַבְּשָׁת בְּמִחְשָׁבָה
מִקּוּם הַשְּׁرָאָת הַנְּשָׁמָה, וַיְשׁ לְמִתְחַשְּׁבָה עֲשָׂרָה כְּחוֹת
שֶׁהָם לְבוֹשִׁים, וְהַלְבּוֹשִׁים הַכִּי חִיצּוֹן הִיא הַמִּתְחַשְּׁבָה
הַגְּשָׁמִית, שֶׁהָדָם חֹשֵׁב בַּתְּכִלִּת הַגְּשָׁמִית,
וְכֶשֶׁהָדָם זָכוֹה וּמַזְכֵּה אֶת מִתְחַשְּׁבָתוֹ וְהַוְּלָךְ
מִתְחַשְּׁבָה לְמִתְחַשְּׁבָה וּמַזְכֵּה וּמַנְקֵה, אֲזִי יַזְבֵּה אֶל
גָּלוּי הַנְּשָׁמָה בְּעִצְמָה — שַׁהַנְּשָׁמָה תָּאִיר בּוֹ אָרוֹן
יַתְבִּרְךָ, וְתַלְמַדְךָ אֵיךְ לְהַתְגַּג בְּכָל דָּבָר, וְזֹה נִקְרָא
”תקון הנשמה”, כִּי אָז בְּשִׁפְחָשָׁבָתוֹ תִּמְיד חֹשֵׁבָת
רָק מִמְּפֻנוּ יַתְבִּרְךָ, וְהִיא בְּטַלָּה לְגַמְרִי בְּמִצְיאוֹת בּוֹ

תקון הנשמה

יתברך, ואין לפני מראה עיניו ולפני משמע אוזניו, ואיןו מרגיש ואיןו מדבר רקALKOTTO יתברך, זה נקרא גלי הנטה, שהאדם איז אוחז בשילמות "תקון הנשמה", לא כן כשהאדם יורד ממחשבה למחשבה עד שבא אל מחשבות זרות והרהורים רעים ורעיות מגנים, ומהרhar אחר פאות גשמיות — שקוין, תעוב, ערם ונאייף, רחמנא לשזון, או מוריד את נשמתו בתקלית הירידה והנטילה בבור חשוק וכו', והכל נחשך ונסתתר ממני, ונדמה לו כאלו אבד מנוס ותקונה ממנה לגמרי, ומיאש את עצמו לגמר מלחזר אליו יתברך, כי אין הוא יכול לתחאר ולשער בדעתו שהוא עוד פעם יוכל לחזור אליו יתברך, כי הוא מרגיש עצמו כל-כך רחוק ממנה יתברך וכו', וכן נדמה לו, כאלו ביכול הקדוש-ברוך-הוא נעלם ונסתתר ממנה כל-כך באיזה עולם מהעולםות העליונות וכו', עד שלא עולה על דעתו כי הוא פעם יוכל כבר לחזור אליו יתברך וכו', או האם זה שיך אליו וכו', עד שיש שגפלו כל-כך, שמהררים לגמר אחוריו יתברך בקשיות ובספקות וכו', עד שיש שכופרים לגמר במצוות הרוי"ה ברוך הוא וכו', וכל זה בא להם מפני שלא נזהרו במחשבה

תקון הנשמה

האחרונה שבאדם, והתחילה להרהר בהרהורים רעים ומגנינים והכנסו את עצםם בכל מיני רעיזנות ודרימות, אשר זה מוליך את האדם שולל לגמרי, ומחשכה את מביאה למחשכה אחרת, ובכה מטמא את כל לבושי הנשמה שהם כלל העשר מחשבות שבכח האדם, עד שעיל-ידי-זה נעלם ונסתיר ממנו לגמרי אלקיותו יתברך, ואז הכל חשה לפניו, ונדמה לו כאלו אבד מנוס ותקווה ממנו לגמרי, אשר זהה גלות השכינה שנשמטה שהיא חלק אלה מעלה ממש נפלה לתוך עמק בור ודות; ועל-כן מי שכבר נפל בפח יקויש בזה, ומרגיש את עצמו מארך חזוק ממנו יתברך, ומכל שכן שטמא ולכך את מחשבתו במחשבות זרות ובהרהורים רעים ובריאות מוגנים, והוא תמיד מהרהר כל מיני דמיונות ולכלוכים וכו', געל נש מש וכו', אם רוצה לשוב בתשובה אמתית, ולעלות מהמקום שפפל לשם, או צרייך לעבד הרבה על "תקון הנשמה", שהוא תקון המחשכה — שירגיל את עצמו לחשב רק מחשבות קדשות; ובפרוש גלה לנו רבינו, זכרונו לברכה (לקוטי-מוהרץ, חלק ב', סימן קיד): סע האט א פנים אז מע מז זיך פון אה הרהור זיין הוטין (הנראה

שצָרִיכִים להזkar מאֶד מהַרְהֹרָה רע), ואמר על זה מוּרְנוּ הרְבָב רבֵי נְתָן, זכְרוּנוּ לבְּרָכָה, שהַבִּין אז מדְבָרִי רבְּנָנוּ, זכְרוּנוּ לבְּרָכָה, שגַּתְגַּלְהָ לוּ בהַשְׁגָותִיו הנֹורָאות עצָם פגַם ההַרְהֹרָה, חס ושְׁלוּם, שפּוֹגָם מאֶד מאֶד, רחַמְנָא לצָלָן, עד אשֶׁר א*י* אפְּשָׂר לצִיר זאת בכְּתָב כלָל, כי מחַשְׁבָתוֹ של האָדָם היָא הלְבוֹש לנְשָׁמָה, וכשֶׁמֶלֶךְ את מחַשְׁבָתוֹ בהַרְהֹרִים מגָנִים ובמַחְשָׁבּוֹת מזָקָמוֹת ובְּרַעֲיוֹנוֹת מתְּעֻבִים, על-ייד-זה עוֹשָׁה כתְּמִימָם על לבּוֹשִׁי הנְשָׁמָה, כי הלֹא המַחְשָׁבָה היָא לבְּוֹשָׁה הנְשָׁמָה, בגָנָבָר לעַיל, ועַל-בָּן מי שרוֹצָה לחִזְרָא אלֵי יתְּבָרָה, ולְתַקֵּן את נשְׁמָתוֹ צרִיךְ לעַסְקָה בתְּקוּן מחַשְׁבָתוֹ — שיְשַׁפְּדוּל פמִיד לחַשְׁבָה ממַחְשָׁבּוֹת קדוֹשָׁוֹת אוֹ אפְּלוֹגָה ממַחְשָׁבּוֹת של פרְגָנָה וכְוֹי ושֶׁאָר ממַחְשָׁבּוֹת וכְוֹי, העָקָר לא להַרְהֹרָה הרְהֹרִים רעַיִם, הרְהֹרִים מגָנִים, מעָשִׂי תוּעַבּוֹת וכְוֹי, אשֶׁר כל זה גוֹרָם ללְכָלָךְ את לבּוֹשִׁי נשְׁמָתוֹ ולְהַזְרִיךְ אל השָׁאוֹל תחַתִּית ומַתְחַתִּיו; ועַל-בָּן, אהַוּבִי, בנֵי הַיקָּר! אם אפָה רוֹצָה לעַסְקָה בתְּקוּן נשְׁמָתָה, ראָה להַרְגִּיל את עצָמָךְ מעַכְשָׁוֹ לחַשְׁבָה רק ממָנוֹ יתְּבָרָה, ותְּצִיר בדְּעַתָּךְ איךְ שהָוָא יתְּבָרָה ממְחִיה, מהַזָּה ומְקִים את כל הבְּרִיאָה כלָהָ, והַפְּלָל לכָל אין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, והָוָא יתְּבָרָה

תקון הנשמה

ערה

הלביש את עצמו בדום, צומח, חי, מדבר, כי כל העולם הוא לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, כי אין בלעדיו יתברך כלל, ובכל תנוועה ותנוועה שם אלופו של עולם, ואף שבתחלת היה מאי קשה לך להגיע אל מדרגה כזו — לבבש וילנקות את לבושך נשמה, שהם עשרה בחות המתחשה שהם לבושי הנשמה, כי מאחר שכבר לכלכת אותו כמו שלכלכת, עם כל זאת אם באמת אתה רוצה לשוב בתשובה אמתית להפנס אל תוך הקדשה, ולזכות להשיג ולבוא אל גלי נשמה, שתהגלה לך נזראות נפלאות בהשגת אין סוף ברוך הוא ובתשגת התורה, אמי עליך לידע שאתך צרייך לחזק את עצמך בכל מני התמצוקיות, ולהתazor בכל מני כחות, לא לפל בדעתך כלל יהי מה שייה ויהי איך שייה, כי ההכרת יהי לך תמיד לעבר על אותו זבל מתחשבות רעות ורעותנות מגנים, שהתרגלה להם מימי נעוריך וכו', ועל תאמר אבד מנוס ממק וכו', אלא ראה להגביר את מתחשבתך תמיד אל נזקה זו — לידע שהוא יתברך מחייה ומחייה ומקומות את כל הבראיה כליה, אז אם תהיה עקשן גדול לבלי להתפעל, אפלו שטमיד יחוור אליך כל הלכו, שהוא כלל המתחשבות הזרות

תקון הנשמה

והריעונות הרעים וההרהורים המגנים וכו', עם כל זאת אם תהיה חזק ואמיץ לא לחזר בחרורה בשום פנים ואפנ', או תדע שאתך אוחז ב"תקון הנשמה", ואם תהיה עקשן גדול לא להתפעל רק להמשיך עצמך אליו יתברך, או דייקא סוף כל סוף תתגלה אליך עצם הנשמה, ותזפה למה שתזפה; אבל העקר פורי בזה שלא להתייאש ולא לחזר בחרורה יהיה איך شيء, כי עלייך לדעת, כמו שבסגשיות בוגר של nisi שהتلך בכתמים חזקים, ומנקים וככבים אותו הרבה, אריך לקחת זמן רב עד شيء זה לקדמותו להיות נקי, כמו מוכן ויוטר מכון הנשמה של האדם המנוח בעשרה לבושי המתחשה, כשהאדם תלך את מחשבתו, והරהר במוח שהרהר וכו', וחשב מה שחשב וכו', והכנס צורה רעה לתזפה – כל מיני רעונות ודרימות מגנים, שעלייך מתרמלאים כל הלבושים בכתמים חזקים וכו', אריך לקחת הרבה זמן עד شيء זה לנוקותה, ואז אם תהיה לך סבלנות לא לחזר אחזרנית יהיה איך شيء ויהיה מה شيء, אז תזפה להגיע אל "תקון הנשמה", שתקבב אותה היטב היטב עד שיתגלה אלק עצם הנשמה, שזו היא הדרגה הבci גדולה שהאדם יכול לזכות בזה

תקון הנשמה

רעז

העולם — שתקair בו תמיד נשמו, ותדריך אותו
בכל עניינו, ותגלה לו רזי וסתרי תורה מה למעלה
ומה למטה; אשרי מי שמכניס דבריהם אלו לתוכו
תוכו, ואז יזכה לרוב טוב האפין והגןוז.

.ב.

צרייך שתדע, אהובי, בני היקר, כי נשמו של
האדם היא חלק אלה ממועל ממש, והוא מלכשת
בתוך מתחתו, ואם יזכה לקדש ולטהר את
מתחתו היטב כמו שצרייך, אז תגלה אליו
נשמו בಗלי רב ויישיג מה שיישיג עין לא ראתה,
כי המתחה היא לבוש הנשמה, ויש הרבה
לבושים לנשמה, מהם כלל המתחשות שכחות
האדם, וגליה לנו רבנו זכרונו לברכה (שיחות הר"ן,
סימן כה) בעניין המתחשות שבמה, שזהו פלא גדול
וגדלת הבורא יתברך שמו,ائد המתחשות מחות
במה חbillות חבילות הרבה מאד אלו על אלו,
וכשהם צרייך לאיזה דבר ונזכר בו, איזי מושך
ומוציאו אותו הדבר שהיה מנה במתחה ונזכר בו,
והדבר פלא, היכן היה מנה אותו העניין עד עכשו,
ויש קשרים וסימנים במתחות שכחות במא

חבילות חבילות הרבה, וכשנזכר באיזה דבר מחתמת שנודמן עניין המעורר אותה הפתיחה על-ידי הקשר והסימן שבח, אזי מוציא אותה הפתיחה מתוך חבילות חבילות הפתוחות שמנחות ומדירות במת'ן, וכשהמושך ומוציא אותה שמנחות ומדירות מסדרון שהיו מנות, כגון שרואים בדברים גשמיים כשםושכין ומוציאין דבר מתוך איזו קפה וחביבה, אזי מתחפכת ומתגלגת כל החביבה, וכל זה הוא העניין הנזoper לעיל — שהפתוחות הן לבישי הנשמה, וייש עשרה לבושים לנשמה בפ"ל, וכל אחד מהלבושים כלול מעשר, ובין העשר גם-בן כלולים מעשר אחרים וכי עד אין סוף ומספר, שהם כלל כלל הפתוחות על דעתו של האדם בכל עת ורגע, כי הפתיחה של האדם אינה נחה כלל, והיא תמיד חושבת מה שחוושבת, וכל זה לבושים לנשמה, וכשהאדם מכנס בדעתו אמתת מציאותו יתברך לגמרי בביטול כל הרגשותיו, ואינו רוצה שום דבר רק להשיא את אמתת מציאותו יתברך, איך שהוא יתברך מחייה, מהו ומקים את כלל הבריאה בלה, ובכל תנועה ותנוועה שם אלופו של עולם, בזה

תקון הנשמה

רעד

נתקהרות כל המתחשבות שהן לבוישי נשמהתו, ומשיג בهن השגות אלקיותו השגות עליאנות, עד אשר אפלו במחשבה גשמיית מזאא למועד עמוק בהשגות האין סוף ברוך הוא, ותמיד בשעה במחשבותו איזו מחשבה ורעיון, הוא כבר מכנסיס בזה גלי אמת מציאותו יתברך, אז על-ירידזה משיג השגות עד אין סוף, אשר כל זה הוא פלא גדול מאד — היכן המתחשבות מנוחות וכו' בגוף לעיל, אשר באמת זה סוד הנבואה ורוחח-הקדש, שבלמי שהיו לו המפתחות שהם כלל תשומות והיחידים, צרופי אותיות וכו', לפתח את השער העליון לפעניהם את המחשבה שלו, ולקשרה אל האין סוף ברוך הוא, שאז זכה ששנשפע עליו אור גדול מלמעלה, והאריך מהו בהארה כזו, עד שהבין דבר מתוך דבר, והבין דבר מה שלמעלה מהבנת השכל האנושי, וכל זה היהгалמוד של הנביאים ובعلוי רוח-הקדש, והכל התחיל מקדשת המחשבה וטהרתתה, שהם לבוishi הנשמה, שזכה את כל הלבושים בזוכרים כאלו, עד שמתגלה להם נשמהתם, והיא הוליכה אותם למקום שהוליכה, והשיגו מה שהשיגו כל אחד כפי ידיעתו וטרחתו בעבורו יתברך; אשרי לו!

ועל-כן, אהובי, בני תקirk, אם אתה רוצה באמת לעזוב את כל השגונות שלך, שהם הדמיונות והרעונות מההרוים הרעים, שנטפסו בה, ואותה רוצה לחזור בתשובה אליו יתברך, ואותה רוצה שתתגלה אליך נשמהך שהיא עצם אלקותו יתברך, ראה להרגיל את עצמך לחדש את מתחשבתך מאי מאי לבלי להנימ איתה לשוטט חוץ, רק תחזיק את המתחשה בדרך שמחזאים סוס, שתופסים אותו באפסר, כאשר גלה לנו רבנו, זכרונו לברכה (לקוטי-מוּהָרֶן, חלק ב', סימן נ'):

המתחשה ביד האדם להטotta הכרזונו למוקם שהוא רוצה, שאי אפשר שייהיו שתי מתחשובות בימד כלל, ואפלו אם לפעמים הולכת מתחשבתו ופורהת ומשוטטה בדברים אחרים וזרים, הוא ביד האדם להטotta בעל כורחה אל הדרך הישר —

לחשב מה שראוי, והוא ממש כמו סוס שפונה מן הדרך, וסר לדרכו אחראית, שתופסים אותו באפסר וכיוצא, ומחזירים אותו בעל כרכחו אל הדרך היישרה, כמו כן במתחשה ממש, שיכולים לתקן בעל כורחה להשיכה אל הדרך הקראי; וזה אם תזפה להזכיר את מתחשבתך למתוחשה אחת —

לחשב רק ממש יתברך, וכל מה שאתה רק רוא,

תקון הנשמה

רפא

תראה את אמתת מציאותו יתברך, או אם תהיה עקשן גדול לבל תלך בחרזה, אזי תזכה שיפתח לך המוח, ומהמחשבה שלך טטייל ממחשבה למחשבה, שהוא לבוש אל לבוש וכו', עד שתתשיג את עצם הנשמה, וזכור את זה, כיatzterך לזה, אם תרצה להשיג איזו מדרגה בעבודת השם יתברך, ולהגיעו למה שאפתה צריך להגיע.

.ג.

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, בני התקיר, בכל מיני התחזקויות — אם כבר נפלת ונכשלת במחשבות רעות ובהרהורים מגנים, עד שבאת לידי פגמים — פגם הברית והוזאת זרע לבטלה וכו', והכנסת צרה במוח מחשבתך, וההרף בהרהורים רעים ומתעבים — שקוין, תעופ וערם וכו', כי אין לך דבר העומד בפני התשובה, ומכל חשך יכולים לאאת, כי הוא יתברך נמצא בתוך כל אחד ואחד, ובכל צratherם לו צר" (ישעיהו ס"ג), הינו ביכול עצמו הוא מצטרע, "קלני מראשי קלני מזרעך" (סנהדרין מ"ו), כי כשר ישראלי נופל ונכשל במה שנופל ונכשל וכו', הוא מוליך את

נִצּוֹן חֵיָה הָאֱלֹקִית שֶׁבוֹ בַּחֲזֹק הַחְשָׁךְ, שֶׁזֹּהָהִי גָּלוֹת הַשְּׁכִינָה, שֶׁגְּשָׁמָתוֹ הַמְּלֻבָּשָׁת בַּחֲזֹק לִבְוּשֵׁי הַמְּחַשְּׁבָה פְּנַסְּפֶר לְעַילָּה, נְחַשְּׁכָה לְגָמְרִי, עַד שֶׁאֵינוֹ רֹאָה שָׁוֹם דָּבָר וְכוּ, וְהָוָא מֶלֶא סְפָקוֹת, בְּלִבּוֹלִים וְקַשְׁיוֹת עַלְיוֹ יַתְּבָרֶךְ, עַד שִׁישׁ בְּגִינִּידָּאָדָם שֶׁנְּפָלוֹ בְּתִקְיָרוֹת מְגַנּוֹת אֲחָרֵיו יַתְּבָרֶךְ, עַד שֶׁגְּנַכְנַסָּת בְּהָם כְּפִירֹות וְאַפִּיקּוֹרָסּוֹת, וַיֵּשׁ לְהָם סְפָקוֹת לְגָמְרִי בְּמַצִּיאוֹתָיו יַתְּבָרֶךְ, שֶׁכֹּל זֶה בָּא לְהָם מִתְּחִמָּת פְּגָמִי הַבְּרִית, כִּי שְׁמִירַת הַבְּרִית, שְׁמִירַת הַמְּחַשְּׁבָה תְּלִוִּים בְּאַמּוֹנָה, כִּי לֹא יִפְגֶּם אָדָם בְּבָרִיתוֹ, אֶלָּא אִם כֵּן נִתְּקַרְרָה אֲצָלוֹ קְאַמּוֹנָה הַקָּדוֹשָׁה, וְגַנְגַּסִּים בּוֹ סְפָקוֹת, וְכֵן לְהַפּוֹךְ — לֹא יַזְפַּחַת הָאָדָם אֶל אַמּוֹנָה בְּרוּךְהָ וּמְזַבְּכָת בּוֹ יַתְּבָרֶךְ, אֶלָּא בְּשִׁזְפָּחָה לְשִׁמְרָה אֶת בָּרִיתוֹ, כִּי תָּקוֹן הַבְּרִית וְשְׁמִירַת הַמְּחַשְּׁבָה וּזְכָוקָה קְאַמּוֹנָה תְּלִוִּים זֶה בָּזָה, וְעַל-בָּן לֹא תִּמְצָא מַיְשִׁמְדָּבָר נְגָדוֹ יַתְּבָרֶךְ פָּתוּחָ, אוֹ מַיְשִׁמְדָּבָר נְגָד צְדִיקָיו וִירָאָיו הַדְּבָוקִים בּוֹ יַתְּבָרֶךְ בְּדִבְקוֹת אֶמְתָה, אִם לֹא שְׁפָגָם בְּבָרִיתוֹ, כִּי כָל אַלוֹ הַמְּדָבָרים נְגָדוֹ יַתְּבָרֶךְ בְּגָלוּי וּנְגָדוֹ יִרְאָיו וְצְדִיקָיו הַאֲמַתִּים, תְּהִיה בְּטֻוחָ שְׁהָם פָּגָמוֹ מָאֵד בְּבָרִיטָם, וְהָם מַלְכָּלִכִּים בְּשָׁקוֹץ, תְּעֻזֵּב וּזְמָה, וְהָם מַלְאִים הַרְהֹורִים רְעִים וּמְגַנִּים, וְחוֹשְׁבִים רְעִיּוֹנוֹת וּדְמִיּוֹנוֹת

תקון הנשמה

רפג

מלכלים ומתחברים וכו' וכו'; על כן אם אתה,
אהובי,بني, גם כן נפלת בכלל זה, ראה לךחת את
עצמך בידיך, ותשוב בתשובה שלמה אליו יתברך,
ויתדע כי הוא יתברך אב הרחמן, וימחל לך אם
תשוב בלב אמיתי, ותבוא אליו, ותתודה לפניו
יתברך על כל מה שעבר עלייך, ותדבר ותספר את
כל אשר עם לבך, ותתחרט באמת, ותתקבל על
עצמך לא להרהור כבר שום הרהורים רעים, ולא
לחשב שום מחותבות מגנות, ומכל שכן שלו
תדבר נגדו יתברך ונגד הצדיקים האמתיים
הדובקים בו יתברך, רק תמיד תחפש אחריו
יתברך, ואז תהיה בטוח, שבודאי ימחל לך
הקדוש ברוך הוא, ובודאי תזכה לאט לזבח
את מה מחותבתך, שהוא לבוש הנשמה, ותזכה אל
”תקון הנשמה”.

.ד.

צרייך שתדע, אהובי, בני היכר! אם אתה
באמת רוץ להשוב בתשובה אמיתית וلتיקון את
נשמתך, عليك לתקן קדם את מעשיך, כי כדי
שהאדם מתיקן את מעשיו, על ידי זה הוא זוכה

למתחשבות קדושות וטהורות, כי המתחשה היא כפי מעשי האדם, כמו שאמר רבנן, זכרונו לברכה (עין לקוטי-מורגן', חלק א', סימן כ"ט), כי המתחשה במתוך האדם היא כפי המדרות שבחאדם וכפי המדרה שהאדם אוחז בה, וכן חולפות ועופרות עליו המתחשבות שבמתוך, ועל כן כשהאדם מקדש ומטרח את מעשיו, על-ידי זה הוא זוכה לקדשת מתוכו מתחשבתו, שהוא לבוש נשמתו, ובשהוא גקי וטהור, אז מתגלה אליו נשמתו; ועל כן ראה, אהובבי, בני היקר, לתקן את מעשיך, ותשמר על עיניך להסתכל על כל דבר רק על עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ותרגיל את עצמך, שעיניך לנכח יביטה — שפטמיד מסתכל על עצם עצמיות אלקותו יתברך, ובכל דבר גשמי שרק יהיה לפניו מראה עיניך, תכני-זמיד מסתכל על הקאלקיות שבתוכה הדבר, ועל-ידי זה תזכה לתקן העניים, וכן תשמר מאי על אזניך לבל תשמע בהן דברים בטלים ולשון הרע ורכילות, אלא תמיד מסתכל לצית את החכמים האמתיים ודברי התורה, ובזה תיקדש את האזניים — שאזניך ישמעו רק אותו יתברך ואת התורה הקדושה, וכן תשמר את עצמך מכעס ומקפידות, ותהיה מאירך אף על כל מה

שעובר עליו, ועל-ידי-זה תקdash אפק, וכן תקdash את דבורה — שטרגיל את עצמה לדבר רק דברי אמונה, וכי ייה צנור הממשיך אמתת מציאותו יתברך, ותדבר עם כל מידיעך רק מהאמונה הקדושה, ותגלה את אמתת מציאותו יתברך, איך שבכל תנועה ותנוועה שם אלופו של עולם, וכן תקdash את ידיך, שטעשינה רקמצוות, צדקה וחסד, וכן תקdash את רגליך שתלכנה רק אל מקומות קדושים — בטוי כנסיות ובתי מדשאות, ולבקר את החולים ולישם חתן וכלה וכו', והעולה על הכל — תקdash את בריתך, שלא תכשל בהוצאה זרע לבטלה, ואז כשתזכה לתקן את מעשיך, תהיה בטוח שתזכה למחשבות קדשות, שהן לבושי הנשמה, בגוףך לעיל, ואז תזכה ל"תקון הנשמה", שתתגלה אליך נשמהך, ותגלה לך סודות ורזי דרזין, סתמי תורה; וזכור דבר זה, כי העקר פלו依 במעשי האדם, כפי שמקdash את מעשו, כמו-זוכה לקדשת המתחבה ולטהרתה — לבושי הנשמה, ואל ייה נקל לך דבר זה, כי כפי קדשת מעשיך וטהרטם, שייהיו לך רק מעשים טובים, על-ידי-זה תזכה באמת להגיא לקדשת המתחבה, שהיא הפרטיק והלבוש לנשמהך; אשרי

מי שאינו מטעה את עצמו, רק שומר את עיניו, אוזניו, חוטמו, פיו, ידיו ורגליו וכו' וכו', ואז יזכה לרוב טוב האפון.

ה.

אריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי אין לך עוד "תקון הנשמה" — לזכך את מה ממחשבתך שהוآل לבוש הנשמה, ובן לזכות לתקן המעשים, שעלה ידו זוכים לקידשת המתחשה ולטהרתה, שעלה יהה זוכים שתתגלה אליך הנשמה, כמו התפלה — שהאדם מרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך, כאשר ידבר איש עם רעהו, ומיחד לעצמו מקום פניו שאין שם בני אדם, ומתחילה לדבר עמו יתברך במשפט האם שלו, ומתרميد בדבר זה, אין לתאר ואין לשער גדל מעלה העבودה הקדושה זו, אשר כל הצדיקים הקדושים לא הגיעו למדרגתם, כי אם על-ידי העבودה הקדושה זו, שדברו עמו יתברך בכל יום ויום, וספרו לפניו את כל לבם וכל מה שעובר עליהם, ועל-ידי זה זכו להגיע למה שהגיעו — לתקן המעשים ולתקן המתחשה, עד שנתגלה אלהם נשמהם, וכשאדם מתרميد בדבר

תקון הנטהמה

רפו

זה מחיי יום ביוומו, סוף כל סוף נתהפה הכל אל
ה אין סוף ברוך הוא, כי באמת עלייך לדעת, אשר
אין שום מציאות בלבדיו יתברך כלל, והוא יתברך
מחיה, מהנה ומקים את כלל הבריאה כלל, אך
בשביל הבחירה והנפשו הסתיר ביכול את עצמו
בזה העולם, שבגידי אדם לא יוכל לראות אותו,
ועל-ידי זה הולכים בגאות גולה אחר גולה,
ונסודות עיניהם, ונطمמים מהם, ונתקעם לבם,
עד שהם מלאים קשיות וסכנות אחרים יתברך,
ומסתובבים מלאים מרירות, דבון ועצבות, אשר
זה מסובב את האדם בכל מיני תשכחות, עד שנופל
לغمרי בעברות חמורות וכו', לא בן מי שמרג'יל
את עצמו לדבר עמו יתברך, ומספר לפניו יתברך
כל מה שמעיק לו, וצועק ומקש ומתחנן אליו
יתברך, שיוציאו מהומות שנפל לשם, ומחפש
אחריו יתברך, ורואה להגיאו אליו יתברך, שזו אם
יהיה עקשן על דבר זה, יגיע למדרגות כאלו בתיקון
מעשו ובקרשת מחשבתו, עד שתתגלה אליו
נשנתו; על-כן, אהובי, בני היכר, אףו בשבר
נפלת בمكانם שנפלת, ונכשלת היא שנכשלת בכל
מיini עונות וחטאיהם ופשעים, ואתה מלכלה מזד,
ואתה מלא מתחשבות רעות ורעונות רעים, ואתה

מזהם בתקלית הזהמה וכו', ובכל פעם שאתה רק רוץ ליצאת משם, הרע מושך אותך בחרורה וכו', אל תיאש את עצמך בשום פנים ואפן, כי גדול אדוננו ורב להושיע, ואם תהיה עקשן גדול ולא תהיה בטלה, רק תתאמץ בכל מיני אפגנים שבעולם לחזור אליו יתברך, ותבוא ותצעק אליו יתברך מדי יום بيומו: "אנא הרוי"ה הוושעה נא, אנא הרוי"ה הצלחה נא, שאזקה לתקן את מעשי הראים, ואזקה את מחשבותי הפגומות והמלככות"; אז באמת תוכה ל"תקון הנשמה" — שתתגלה אליו נשמה; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזה העולם כלל, רק "הולך בתם ילק בטע", תמיד הוא בא אליו יתברך, ומספר לפניו יתברך את כל אשר עם לבבו, שאז בודאי יצליח דרכו, ויזכה סוף כל סוף ל"תקון הנשמה" בתקלית התקון, ויתענג בערבות, נעימות, יידיות, זיו, חיות אלקיתו יתברך; אשרי לו בזה, ואשר לו בבא!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

